

עלון גוסס

והתנ"ת, אם כי שאפתנית מאוד. גיבתון בן ה-45 החל את הקריירה הרדיופונית שלו אחרי ששימש, בזמנו, מזכיר ארגון הסטודנטים בא"י. הוא התקבל לשירות השידור המנדטורי בתפקיד מנהל. ניסה את כוחו בקריינות, נכשל כשלוך חרוץ.

כאשר הוקם קול ישראל, מונה אובסנקו למנהל מחלקת החדשות, והוא שבנה אותה למעשה. בקול ישראל מהלכים עליו כמה סיפורים המעידים יותר מכל על אופיו. אחד הסיפורים קשור בנותג הקיים בקול-ישראל לא להזכיר שמות של קרבנות תאונות, כי טרם יודיעו על כך למשפחותיהם. יום אחד התברר לגיבתון שבטעות שהתרחב שמו של קרבן תאונה לחומר החדשות, לפני שנמסר על כך למשפחתו. הוא מיהר להפסיק את הקריין. אולם ברגע בו נכנס לתא השידור, שידר הקריין את השם. גיבתון התעלף ב"מקום.

פעם אחרת נטל גיבתון על עצמו אישית להעביר שידור-חוץ מאולתר מסקס קבורת הנשיא הראשון, חיים ויצמן. הוא הכין ל"עצמו מראש חומר לרעיון בהם יוצרו חורים בתיאור ההלוויה. וכך, באמצע תיאור מסקס ההלוויה, החל גיבתון לתאר את ה"דקורציה הפנימית של בית הנשיא, הגיע לתיאור חדר-המיטות של הנשיא המנוח. ואז יכלו המאזינים לשמוע את התיאור הבא: "המיטה מכוסה בסדינים ורודים, והציפיות גם הן ורודות. או, כעת אני רואה שמוצ"י אים את הגופה."

ביום פתיחת מבצע סיני, בעת שהקריין הודיע עליו בחדשות, היה זה גיבתון שמהיר להגות במו ידיו תקליטים של מארשים צבאיים לשידור.

★ ★ ★ חזון חו"ל

אחרי שנים, בהן מונו למנהלי קול ישראל פונקציונרים וקומיסארים שלא היה להם מושג ברדיו, עלתה הדישה ל"העמיד בראש שירות השידור איש רדיו מקצועי. לא היה מועמד מתאים יותר מתנוך גיבתון. הוא לא היה אמנם חבר מפא"י, אלא פרוגרסיבי, שבזמנו שימש גם כעורך לילה בעתון זמנים; אולם הוא היה נכונאי והולך-בתלם, ויחד עם זה אדם שצמח יחד עם שירות השידור.

בתקופה בה כיהן צבי זינדר כמנהל קול ישראל, היו היחסים בין השניים מתוחים מאוד, וכמעט שלא דיברו ביניהם. הם הצליחו להימנע מלהיפגש בשיבות בדרך פשוטה. בכל פעם שזינדר היה חוזר מנסיעה לחו"ל, היה גיבתון יוצא לנסיעה כזו, וחוזר חלילה. כאשר מונה גיבתון למנהל קול ישראל, הועמד צבי זינדר בראש מינהל-ההסברה. זינדר, שראה את עצמו מעין קצין-חינוך ראשי לאורחים, חתר להפוך את קול ישראל לשליחה של משרדו. גיבתון לא היה מוכן להשלים עם זאת, החליט להוכיח את קיומו העצמאי של קול ישראל. עברו היה זה תפקיד גורלי, מעין קרשקפיצה לקריירה דיפלומטית, עליה חולם גיבתון מאז שותף ב"משלחת ישראל בעצרת אר"ם.

★ ★ ★ מערכת צללים

כך נתפס גיבתון לרעיון הישן, שהילך כרוה רפאים במסדרונות שירות השידור: להוציא עלון שבועי. עברו היתה זו הודמ"ג ונת להוכיח את עצמאותו, ואת איתנותו

ליון מספר 65 של עלון קול-ישראל, רדיו, שיופיע בשבוע הבא, יסתם כנראה את הגולל על קברו של חלום התעושים, שכרייתו החלה ביום בו הופיע גליון מספר 1.

לפני 14 חודשים, כאשר הוצא לשוק ה"גליון הראשון של רדיו, אחרי התלבטויות של שנים אם להוציאו או לא, הוא נועד לכבוש בסערה את שוק העיתונות בישראל. כל גליון, שהודפס בדפוס שקע על נייר משובה, נמכר במחיר קטן בהרבה מהוצאות ייצורו. לפי החישוב עתיד היה העלון ל"כסות את הוצאות ייצורו רק אם ימכר ב"50 אלף טפסים לפחות, ואם 20 אחוז משטחו יוקדש למודעות בתשלום.

כיום שנה אחת התברר שהמכירה של הגליונות האחרונים הגיעה ל"1500 טפסים לשבוע בלבד, וכמות המודעות המסחריות הגיעה בקושי ל"5 אחוז.

נסיין-נפל זה נכשל לא רק בשל חוסר הכשרון, הקרתנות והמנסאליות הירחמיאלית של עורכי העלון, אלא מהסיבה הפשוטה שהציבור הישראלי, שאינו מרבה להתעניין בקול ישראל, מתעניין עוד פחות בעלון אינפורמציה של מוסד זה. על מנת שמנהלי שירות השידור יוכחו בכך, הוצאו במשך השנה מאות אלפי לירות מכיסו של משלם המסים.

★ ★ ★ עלון דבר דורש

ריה זה רק טבעי שנוכח כשלוך חרוץ כזה, יודו יוזמי הרעיון בכשלונם, ית מסרו לעניינים שעבורם הם מקבלים משכורת ממשלתית. יתר על כן: זאת היתה חר בתם, שכן, לפני הופעת העלון, הצהיר מנהל קול ישראל, חנוך גיבתון, שאם תוך שנה יתברר שהוא אינו מחזיק את עצמו, ייסגר.

כאשר התברר שהממשלה לא תוכל עוד לממן את הפסדי העלון, ניסו מנהלי קול ישראל להתחכם. הם פירסמו מיקרו, בו הציעו לכל מי שיחפוץ בכך להמשיך ולה"ציא את העלון, עם הזכות להרכיב מערכת חדשה. הוזכה במיכרו לא זו בלבד שלא ייצטרך לשלם לקופת המדינה, אלא אף יקבל הלוואה בסכום של רבע מיליון לירות בתנאים נוחים למועד ארוך.

אפשר היה להבין, אם לא להצדיק, את האידאיה פיקס ה"זו ליום עלון-רדיו, שאיש אינו רוצה לראו, אילו שירתה את תארת הפירסומת של מנהלי משרד ראשי הממשלה, שבחסותם הופיע העלון, או אילו היה זה כלי תעמולתי מוסווה של המייסד, אלא שרדיו לא היה, עד כה, אפילו זה היה סתם עלון חסר תוכן שאיש לא היה מעוניין בקיומו.

אם בכל זאת התנהל מאבק כה עז על לידתו, ומאבק חריף שבעתים על המשך קיומו באינטובטור, הרי נבע הדבר משעונו האישי של אדם קטן בעל אמצעים גדולות — מנהל קול ישראל, חנוך גיבתון.

★ ★ ★ התעלפות באופן

כדי להבין את האידאיה פיקס, יש ל"כיר את האישי העומד מאחוריה. חנוך גיבתון (אובסנקו) לילד העיירה מלכה בפולין, הוא גבר בעל גבות עבות ואימתניות ומבט מתמיר. אלא שמאחורי ה"הופעה המרתיעה מסתתרת אישיות פשרנית

"חוק בסחון המדינה הוא חוק מיוחד ואין לגזור לפיו על חוק רגיל". לפי חוק חקירת מקרי מחת: "כל אדם שלדעת החוקר הינו אדם מעוניין, יכול לחקור עדים בין בעצמו ובין עלידי בא" כוחו. זכות לשאול שאלות כפופה לחובת החוקר לפסול כל שאלה אותה הוא מוצא לא לעניין או בלתי מתאימה מסיבה אחרת". גם ההגדרה של אדם מעוניין נקבעה ב"חוק: "אדם מעוניין — בן זוגו של הנפטר, הוריו, הורי הוריו, צאצאיו, אחיו ואחיו-תיו". השופט אהרון הייבי, אף לא ענה למבאות אלה של עורך-הדין ירדור ושני עורכי-הדין פישל הרצברג ואברהם פישל מן, שדרשו לשתף אותם לפחות בחקירה העניינית. הוא החליט לעולל בפניהם את בית-המשפט, קבע בכך תקדים מרחיק-לכת בתולדות המשפט הפלילי. תקדים זה ה"כיר את הסיוטים בהמשפט של קפקא, בו הנאשם לא מכיר את שופטיו ואת פרקליטיו שיו וגדון למדת מבלי לדעת במה הואשם.

פשעים

מי רצה?

בית-המשפט המחוזי בחיפה, חרץ ה"שבוע גורדינם של שלושה אנשים שהואש"מו בעברות-מוסר. לכאורה, היה זה אחד מאותם משפטים המתנהלים לעשרות בבתי-המשפט והזוכים — לכל היותר — ל"שורות ספורות בשולי העיתונים. מה ש"העלה משפט זה לכותרות היה זהותו של הנאשם מספר אחד בגליון האשום. שמו: אלי עכארי. העם המשותף: מעשה מגונה ב"כוח וטכניה עם בחורה שלא כרוך בטבע. אלי הוא טיפוס מוכר בין תושבי טבר"יה. בית-הקפה שלו, השוכן על גדה-הכ"ג, נהג, מוכר למרותו, לתושבי הארץ ללא סברנים נודמן להכיר את אלי לפני כחשע שנים. כי אלי, בעל תוהי-הפנים החדים ומהיר התנועה, היה אחד מעדי-התביעה הראשיים במשפט תעלומת הרצחה של ה"צעירה מירה ארצי. עדותו תרמה הרבה ל"הרשעה רבה-הסמל לשעבר, חיים שמחון, ברצח הנערה. בזמנו טענה הסנגוריה כי בעדותו של אלי נתגלו סתירות רבות ו"פרקליטו של חיים שמחון אף העז לטעון כי אלי הוא הרוצח.

לינת לילה. עלילת הפרשה, בעטיה הובא אלי למשפט שנכתיים השבוע ואשר תוצאותיו עלולות לעלות מחדש בעוד שבו-עות או חודשים מספר, התרחשה לפני שלוש שנים.

רינה היתה או כבת שמונה-עשרה. היא התגוררה עם אביה ואמה התורגת באחד המושבים שליד תנניה. יחסיה עם בני משפחתה לא היו תקינים. מדי פעם היתה עוזבת את הבית ונוסעת לחיפה. שם היתה קושרת הכרויות מקריות עם בחורים שונים ורכשה למרות גילה הצעיר נסיון עשיר בהרפתקאות-מין. באחד מסופי השבוע הגיעה, כדרכה, ל"חיפה ופגשה בחור בשם משה פסח. בביתו לנה אותו לילה, לאחר שהציע לה "להיות חברה שלו". למחרת אחר-הצהרים הופיע בביתו יוסף שושן יידו, תושב טבריה, העובד כמפקח בתרואה בעיר זו. אגב שיחה הביעה רינה את רצונה לבקר בטבריה. "מצוייני!" השיב לה יוסף, "תוכלי להת" ארח אצל חבר שלי. כשתגיעי לעיר תת"

נאשם עכארי מבנה שלא כרוך הטבע

ביקש ממנה אלי להתפשט. היא סרכה ואז התנפל עליה, הפשיטה בכוח והכריחה בכמות לקיים עימו יחסים בצורה בלתי טבעית. כשקם, כעבור חצי שעה, השאיר אותה לחסדי חבריו אשר אמנם לא אנסוה, אך ליטפו ונישקו את גופה הערום.

אילוף הסבורות. בינתיים זרחה השמש ורינה חזרה עלתה על הגיפס בדרכה לטבריה. כשהגיעו למקום הכניס אלי את רינה ל"חדרה שבמלון ומאחר ולא יכלה להתנגד לו מאפסת כוחות, ביצע בה שוב את אותו המעשה ונירדם, לאחר-מכן, לצידה במיטה.

רינה חיכתה לרגע זה. בברכיים כושלות ירדה למטה, סרכה את דרכה עד למלון אדור הסמוך. שם מצאה שטר שהכיר אותה יום קודם בקפה של אלי. הוא מיהר להציק רופא ולאחר שקיבלה את הטיפול (המשך בעמוד 14)

יחדיו בבלות בבית-הקפה מצודה שבצפת. בשתיים בלילה, חזרו לנהריה. מלאי הדלק אול ומכיוון שרינה התאוננה גם על צינת הלילה, החליטו להשאר בביתו של אורין עד למחרת בבוקר.

מכות והלוק. היא ביקשה כוס קפה חם ואורין מיהר להכינו. אלא שהיה כה נחפו בהגשתו עד ששפך מעט, מבלי ששים, על שמלתה של רינה. כניגולתמ אמיתי הושיט לה את חלוק הבית של אשתו, שהיתה אותו זמן בשרות מלואים, ורינה נכנסה למקלחת כדי להתליפו בשמ"לתה שנתלכלכה — היה זה טכסיס שנראה כלקוח מהטרס הבריטי בית-ספר לנוכלים. על מה שהתרחש מאותו רגע הושמעו בבית-המשפט גירסות שונות. לדבריה של רינה ניסה אלי להלחט אליה כשנכנסה לחדר האמבטיה להתלשב, אך משעצרה בו, חזר לחדר. כאשר שבה לחדר לבושה חלוק,

קשרי אתו והוא יבוא לקחתך". הוא רשם לה מספר טלפון, היה זה מספר הטלפון של אלי עכארי במסעדתו.

כבר ביום שני הגיעה רינה לטבריה ואלי הביאה לבית-הקפה ובערב הצטרף אלי גם יוסף. הם סידרו לרינה מקום לינה במלון עטרה, נדברו לנסוע למחרת לחתו"ג נתידיד בנהריה. רינה עלצה מאושר. למחרת בערב, אחרי שבילתה בקולנוע, אכלה ואף הסתפרה על חשבונו של אלי. השלשה עלו על הגיפס של יוסף ונסעו לגושף החתונה. אולם ה"הילולה הרבתי במקום לא מצאה חן ב"עיניהם. הם פנו לביתו של יידום אורין ארגון — מורה לפי מקצועו — הגר ב"מקום, ולאחר שהטיבו ליבם כיון נסעו ב"דוים.